

[Ninn-Hansen.]

køberen. Denne praksis har haft stor betydning, især for handelen med landejendomme mellem nærbeslægtede. I de tilfælde, hvor en fader sælger gården til sin søn, er det ikke i første række de forretningsmæssige hensyn, der er afgørende, men det afgørende er at finde frem til en pris, der giver en fornuftig ordning af hele generationsskiftet. Jeg er derfor overbevist om, at den hidtidige praksis, hvorefter ejendomsskyldvurderingen kan lægges til grund ved salget, har medvirket til en lettelse af generationsskiftet, særlig inden for landbruget.

Jeg har imidlertid forstået, at denne efter min mening gode praksis er blevet ændret af den højtærede finansminister, idet man ønsker at lægge den kommende ejendomsskyldvurdering til grund for handler, der er sket i helåret 1956. I en række tilfælde, hvor ejendomme i god tro er blevet handlet til ejendomsskyldvurderingssummen, har amtstuen meddelt de pågældende, at de senere skulle indsende gaveanmeldelse, og i tilfælde, hvor ejendommen er blevet solgt under den sidste vurderingspris, er det blevet oplyst, at skattedepartementet under hensyn til, at der skal foretages ny vurdering, ikke ønsker, at der foretages forlods-beregning. Det vil altså sige, at køberne af disse ejendomme kan forvente en ekstraregning fra det offentlige, som de med grund ikke havde ventet at få, da de havde holdt sig til den hidtidige praksis. De pågældende, der vil få denne regning, kan ikke selv forstå det, og jeg synes egentlig ikke, der er noget at sige til det.

Skattedepartementets stilling betyder faktisk, at man giver den kommende ejendomsskyldvurdering tilbagevirkende kraft i visse tilfælde. Det synes jeg ikke er rimeligt, og man har vel heller ikke gjort det på andre områder. Første hovedrevisorat har i hvert fald haft en anden opfattelse ved arveanmeldelse. Det fremgår af en skrivelse af 20. oktober 1956 til skifteretten. Jeg vil gerne anmode den højtærede formand om tilladelse til et kort citat fra den. Det lyder således:

„Den nye vurdering, der har gyldighed fra 1. september 1956, vil først kunne forventes tilendebragt ved årets slutning og i visse tilfælde endnu senere, og da

ejendomsskyldvurderingen, jfr. arveafgiftslovens § 18, når ikke andet er oplyst, danner grundlaget for værdiansættelsen til arveafgiftsberegning, vil der eventuelt kunne blive tale om indgivelse af supplerende arveanmeldelser i boer, i hvilke arveanmeldelse indgives til skifteretten den 1. september 1956 eller senere, og som ejer fast ejendom her i landet.“

Hovedrevisoratets skrivelse fastslår således, at den nye vurderings værdiansættelse først skal anvendes ved arveafgiftsberegninger efter den 1. september 1956. Jeg vil derfor gerne opfordre den højtærede finansminister til at lade hovedrevisoratets standpunkt gælde også for ejendomsandler således, at den hidtidige ejendomsskyldvurdering lægges til grund for handler, der er sket før 1. september i år.

Finansministeren (Kampmann): Reglerne om, hvorledes gaveafgiftspligtige gaver bestående af fast ejendom skal værdiansættes ved afgiftsberegningen, findes i arve- og gaveafgiftsloven af 10. april 1922 §§ 17 og 18. I § 17, stk. 3, er det bestemt, at det er værdien på gavetidspunktet, der skal lægges til grund. Lovens § 18, stk. 2, nr. 1, som ifølge § 48, stk. 2, også gælder ved gaveafgiftsberegning, foreskriver, at faste ejendomme skal ansættes til deres salgsværdi, dog mindst til det beløb, hvortil de sidst er vurderet til ejendomsskyld. Den tilsvarende bestemmelse i arveafgiftsloven af 1908 foreskrev, at vurderingssummen til ejendomsskyld principielt skulle lægges til grund. Når man i 1922 ændrede denne bestemmelse, var motiveringen ifølge bemærkningerne til forslaget til 1922-loven følgende:

Vurdering til ejendomsskyld finder normalt kun sted hvert femte år. I tilfælde af betydelige prisforandringer i tiden mellem vurderingerne vil vurderingssummen til ejendomsskyld i slutningen af vurderingsperioden derfor ikke længere være udtryk for ejendommens og dermed gavens virkelige værdi. Det samme gælder, såfremt ejendommen i vurderingsperioden undergives forbedringer eller lignende, som ikke bevirker omvurdering.

Som følge af den i 1922 vedtagne formulering af § 18 bør amtstuerne altid ved gaveafgiftsberegningen påse, at der ved gaver